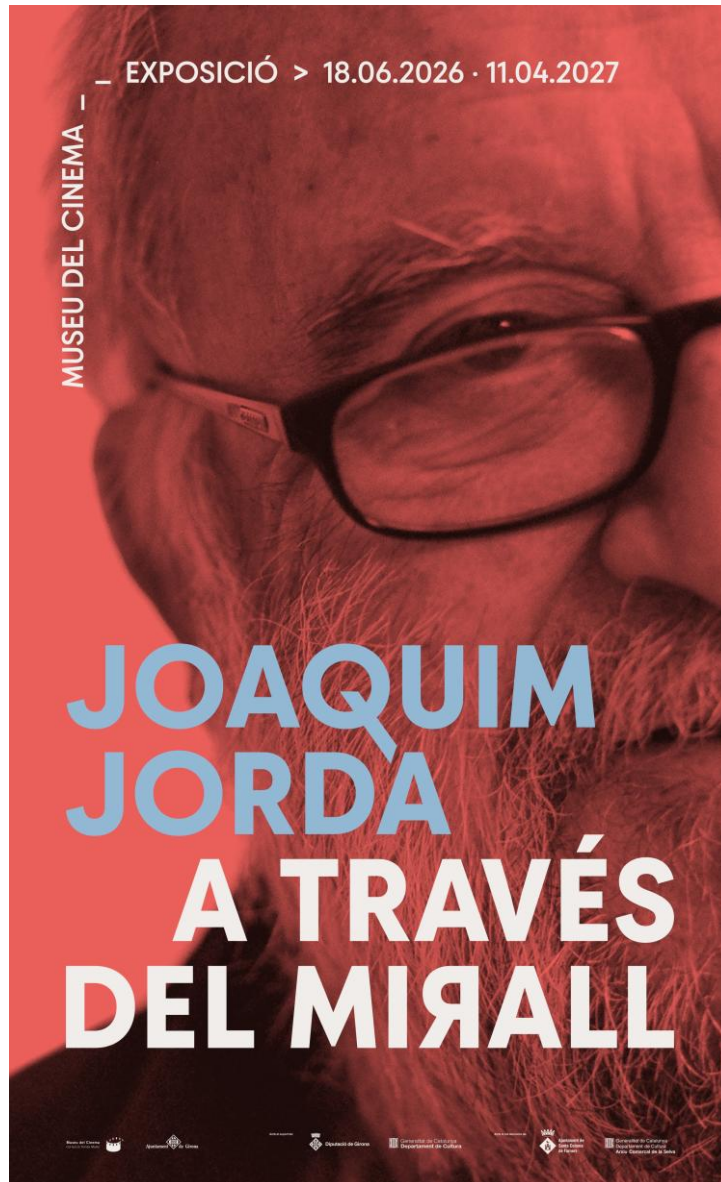

Museu del Cinema
Col·lecció Tomàs Mallol

DOSSIER DE PREMSA

Joaquim Jordà, a través del mirall

Ajuntament de Girona

SUMARI

- 01** Introducció
 - 02** Crèdits de l'exposició
 - 03** Guió de l'exposició
 - 04** Àmbits de l'exposició
 - 05** Contingut de l'exposició
 - 06** Contingut audiovisual
 - 07** El fons documental Joaquim Jordà
 - 08** Activitat complementària
-

01 Introducció

Joaquim Jordà, a través del mirall

Exposició temporal · Museu del Cinema

El mirall és un motiu recurrent al llarg de la història de la cultura. Present en la mitologia, la religió, la filosofia, l'art, la literatura i, és clar, el cinema, el seu sentit ha anat mutant segons l'època. Tradicionalment, el mirall ha actuat com a metàfora de la identitat. Però ha estat també objecte «màgic», projecció de l'ànima, llindar entre dos mons, testimoni del pas del temps o mecanisme per descobrir allò que s'oculta. Malgrat les variacions, el mirall sempre ha conservat la seva condició d'element inquietant, perquè posa en joc una tensió central entre el coneixement i el seu revers: l'engany, la duplicació, l'abisme. Entre la veritat i la seva il·lusió.

Tota la filmografia de Joaquim Jordà (Santa Coloma de Farners, 1945 - Barcelona, 2006) pot interpretar-se en aquesta clau: com una indagació sobre la realitat i la capacitat que tenim per representar-la. Traductor, crític, docent, guionista i director de cinema, Joaquim Jordà va convertir la seva obra en un dispositiu reflectant amb el qual pretenia revelar el món alhora que preguntar-se si era revelable. Amb aquest propòsit va omplir les seves pel·lícules de miralls, vidres, reflexos, dobles, simulacres i ficcions.

La seva trajectòria s'enceta i clausura, precisament, amb miralls. Comença l'any 1959 amb la pràctica que va fer com a estudiant de cinema, *Patata en patata*, en què una nena entremaliada manipula un espill per desviar els rajos del sol. I conclou l'any 2006 amb el seu últim film, *Més enllà del mirall*, acabat pòstumament pels seus col·laboradors i inspirat en les aventures de l'Àlicia de Lewis Carroll, autor fonamental en la tradició especular i que el director reconeixia com a referent.

Aquesta exposició és un repàs, a propòsit del vintè aniversari de la seva mort, pel llegat de Joaquim Jordà a través del mirall, un objecte tan crucial en la història de la cultura com significant en la filmografia d'un dels autors més influents del cinema català.

02 Crèdits de l'exposició

ESPAI	Sala d'exposicions temporals (120 m ²)
DATES	18/06/2026 a 11/04/2027
PREU	Entrada gratuïta
HORARI	ESTIU (01/07 a 31/08) Dilluns a dissabte: 10.00 a 19.00 · Diumenge: 10.00 a 14.00 HIVERN (01/09 a 11/04) Dimarts a dissabte: 10.00 a 18.00 · Diumenge: 10.00 a 14.00
PRODUCCIÓ	Museu del Cinema
COMISSÀRIA	Cristina Rubio
COORDINACIÓ	Jordi Dorca i Jordi Pons
DISSENY	Cristina Masferrer
DOCUMENTACIÓ I CONSERVACIÓ	Joaquim Carreras i Joaquim Puigdemont (Arxiu Comarcal de la Selva); Montse Puigdevall (Museu del Cinema)
GESTIÓ DRETS AUDIOVISUALS	Jordi Dorca
MUNTATGES AUDIOVISUALS	Cristina Rubio
COMUNICACIÓ	Jordi Dorca
MATERIAL EXPOSAT	Fons documental Joaquim Jordà (Arxiu Comarcal de la Selva)
CÀMERES EXPOSADES	Museu del Cinema
FOTOGRAFIES	Óscar Fernández Orengo i José González Morandi
PROCEDÈNCIA DEL MATERIAL AUDIOVISUAL	Filmoteca de Catalunya, Filmoteca Española i Fondazione Archivio Audiovisivo del Movimento Operaio e Democratico (AAMOD)
MATERIAL AUDIOVISUAL CORTESIA DE	Alejandra Molina Ríos, Arxiu Històric de l'Institut del Cinema Català, S.A., QS Audiovisual Heritage Lab, Elisabet Duran, Josep Duran, Films de l'Orient, Filmax, Jacinto Esteva, Filmoteca Española, Fondazione Archivio Audiovisivo del Movimento Operaio e Democratico, Josep Miquel Martí Rom, Massa d'Or Produccions i Mercury Films
AGRAÏMENTS	María Antonia Madroñero, Sergi Jordà, Bruno Jordà; Fran Benavente; Glòria Salvadó i Jordi Balló (Centre d'Estudis Joaquim Jordà); Josep Calle (Filmoteca de Catalunya), Ruth Fernández López (Filmoteca Española), Claudio Olivieri i Aurora Palandrani (AAMOD), Josep Miquel Martí Rom, Elisabet Duran, Josep Duran, Luís Estêvão (Jacinto i Daria Esteva), Esther Cases (Arxiu Històric de l'Institut del Cinema Català), Sergi Miravet i Rita Sardà (Filmax), Sandra Forn (Films de l'Orient) i Aleix Castellón (Massa d'Or Produccions)
AMB EL SUPORT DE	Diputació de Girona i Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura
AMB LA COL-LABORACIÓ DE	Ajuntament de Santa Coloma de Farners i Arxiu Comarcal de la Selva

03 Guió de l'exposició

01

Fill i net de notaris, Joaquim Jordà va néixer el 1935 a Santa Coloma de Farners (Girona), on el seu pare estava destinat. Acabaria estudiant Dret a Barcelona per satisfer el mandat familiar, tot i que les seves inclinacions eren més aviat intel·lectuals: primer valoraria fer-se escriptor i finalment es decantaria pel cinema. Per formar-se va haver de mudar-se a Madrid, l'únic indret de l'estat que aleshores disposava d'una escola de cinema. Allà coincidiria amb els que després serien autors de referència de l'anomenat «nuevo cine español».

L'obra de Joaquim Jordà s'enceta, precisament, amb un mirall. *Patata en patata* (1959) va ser l'única pràctica filmica que el director va signar com a estudiant de cinema. Versió lliure de la *Lolita* de Nabokov, s'obre amb una nena entremaliada que manipula un espill per desviar els rajos del sol i enlluernar un home gran. El gest detona el festeig –meitat innocent, meitat pervers– entre infant i adult. El mirall esdevé aquí la porta d'entrada a un món prohibit: el de la sexualitat no normativa. I és que la normalitat i, especialment, les vies per defugir-la, seran obsessions principals del cineasta, que poblaran la seva filmografia de personatges que han aconseguit viure al marge de la norma.

02

Jordà va ser molt combatiu, però, amb aquest cinema *mesetari* en el si del qual s'havia format acadèmicament. L'acusava de *possibilista*, un terme utilitzat durant els anys 60 per descriure aquell cinema que intentava ser crític amb el franquisme però, tan coartat per la censura, s'havia de conformar amb fer «el que podia». Pel director, la solució era un cinema més transgressor en la forma que en el fons. I l'exemple el tenien al Nord: havien de deixar d'imitar el neorealisme italià per girar vista cap a la *nouvelle vague* francesa. Si no podien qüestionar la realitat social, qüestionarien el seu imaginari.

Trobaria aliats per tirar endavant aquest projecte rupturista entre els membres de l'Escola de Barcelona, un grup de cineastes amb ambició experimental que es constituïa en oposició al Nuevo Cine Español. Amb Jacinto Esteve codirigiria el film-manifiesto del moviment, *Dante no es únicament severo* (1967), que inclou un segment protagonitzat pel propi Jordà. El director interpreta un misantrop que passa els dies contemplant els peixos d'un aquari i les nits, somniant-los. Fins que un dia, emmirallant-se al vidre, comprèn que l'únic que veritablement veu és el seu propi reflex. El doble, de fet, serà leitmotiv del film, que és una exploració sobre la impossibilitat del relat i els límits de tota representació: el que el mirall retorna no és sinó la pròpia mirada.

03

Davant la dificultat per aixecar pel·lícules, Jordà s'acabarà instal·lant a Roma. Continuarà vivint de les seves traduccions per a l'editorial Anagrama, que va ser sempre el seu ingrés més constant. I intensificarà el seu compromís polític fins al punt de convertir-se en un cineasta militant. El director s'havia vinculat al PSUC a la seva època universitària a Barcelona, al PCE en traslladar-se a Madrid i a Itàlia es posarà al servei del PCI, que li produirà gairebé tots els films d'aquesta etapa.

Jordà, fidel a la seva pulsio d'escapar de la norma, serà capaç de subvertir els codis d'un gènere tan rígid com el cinema militant i infiltrar elements més propis de l'assaig fílmic, el format que l'acabarà consolidant com a cineasta. La primera imatge de *L'altra Chiesa* (1970), per exemple, és un aparador perforat per un artefacte explosiu. El pla s'obre i en el vidre s'hi reflecteix l'equip de rodatge, incloent-hi el director. La inserció del dispositiu fílmic dins la pròpia pel·lícula serà una altra de les constants de la seva obra. La pel·lícula es mira a ella mateixa –s'emmiralla– per recordar-nos que el que veiem és un artifici, tot qüestionant la il·lusió de transparència del cinema tradicional.

04

Després d'uns anys dedicats exclusivament a la política, Jordà torna a dirigir. Ho fa a Barcelona, on fa la seva última pel·lícula militant (que ho és, encara que rebenti totes les convencions del gènere). Es reconcilia amb el cinema, així que decideix mudar-se a Madrid a tornar-ho a intentar. Aquests anys, però, haurà de seguir vivint de les traduccions, dels guions que escriu per a altres directors i encetarà la seva trajectòria com a docent, feina que mantindrà fins a la seva mort. Aleshores arriba la gran oportunitat.

Un cos al bosc (1996) era, per fi, un projecte industrial, amb pressupost decent, actrius reconegudes, estrena garantida. Suposava, ja amb seixanta anys, el seu debut com a director de ficció en solitari. I suposava també el retorn als orígens: es rodaria al massís de les Guilleries. Jordà es retrobava així amb el paisatge de la infantesa. Però el que veu –o el que filma– no és cap arcàdia feliç ni innocent, sinó un entorn opressiu i prenyat de mort. La jove protagonista sembla haver-se guanyat l'emancipació davant d'un mirall quan es desfà de l'amant que vol retenir-la. Però davant d'un altre mirall descobrirà que no és tan lliure ni emancipada, sinó reclusa. I que s'ha guanyat el tancament per pretendre's precisament lliure.

05

Quan semblava que més a prop era d'aconseguir dedicar-se al cinema, Joaquim Jordà pateix un ictus que li deixarà seqüeles difícilment compatibles amb la tasca d'un cineasta: mirar i fer veure. Jordà torna a Barcelona, torna a un gènere perifèric com és el documental i torna a produir en condicions més pròpies del cinema «de guerrilla» que del model industrial que deixava enrere a Madrid. I és llavors quan, contra tot pronòstic, es consagra.

Mones com la Becky (1999) ho canviarà tot. La seva carrera, però també la tradició documental a casa nostra. Lluny de defugir el trastorn derivat de l'ictus, Jordà decideix explorar-lo artísticament i incorporar-lo a la seva obra. Així es gesta el film que li propiciarà l'èxit i el reconeixement que, segurament, ja havia descartat. Els reflexos seran el fil conductor de la pel·lícula, que denuncia la inhumanitat de la institució psiquiàtrica desdibuixant el límit entre documental i ficció amb la gosadia d'un equilibrista. Els personatges (reals) es transformen en personatges (ficticis) a través de, com no podria ser altrament, un mirall. I és aquest joc de miralls que només fa que interposar capes de

representació entre el públic i els personatges el que provoca que es revelin de veritat. Que siguin. Quan el joc de miralls està funcionant a tot rendiment, fent-nos perdre de vista la realitat perquè la seva referència ja ens queda lluny, és quan ocasionalment la podem veure.

06

«La realitat no té reflex: és tan variable com els ulls que la miren», assegurava Jordà en una entrevista realitzada després de la seva resurrecció per a la crítica i el públic gràcies a l'èxit de *Mones com la Becky*. Aquesta frase, d'aparença senzilla, sintetitza la idea motor de la seva obra: que tot punt de vista sobre la realitat és igualment vàlid perquè només es pot mirar a través del mirall trencat de la subjectivitat. I que ser fidel a allò que es vol ser i no al que s'espera que un sigui és la única forma de resistència al poder. Per això les seves pel·lícules estan habitades, de principi a fi de la seva carrera, per personatges que es desvien de la norma.

Si la seva filmografia s'inaugurava amb un espill, conclourà amb un altre. L'any 2006 s'estrenava pòstumament el seu últim film, *Més enllà del mirall*, acabat pels seus col·laboradors més propers. El títol s'inspirava en el segon volum de les aventures de l'Àlicia de Lewis Carroll, autor fonamental en la tradició especular i que Jordà esmentava com a referent.

La permanència del mirall en la cultura demostra la necessitat humana de preguntar-nos sobre nosaltres mateixos i la naturalesa de la realitat que percebem. El cinema ha fet d'ell un company perfecte perquè tots dos tracten del joc entre realitat i representació. Mentre el mirall físic mostra allò que hi ha davant, el mirall cinematogràfic recorda al públic que tot és construcció, simulacre i perspectiva.

04 Àmbits de l'exposició

JORDÀ INTEL·LECTUAL

Els llibres i les pel·lícules en VHS que col·leccionava són l'arqueologia del seu pensament traçada en paper i cinta magnètica.

JORDÀ MILITANT

Manifestos polítics, actes d'assemblea, revistes o cançons militants. Per a Jordà, la política no va ser una alternativa al cinema: era el seu mirall.

JORDÀ TRADUCTOR

La traducció va ser una activitat complementària i font d'ingressos principal. Alguns dels llibres traduïts i les cartes amb els escriptors en donen testimoni.

JORDÀ GUIONISTA

Un altre dels seus mitjans de vida fou el guionatge. La seva màquina i alguns dels guions de la seva autoria parlen d'un cineasta que va posar la seva escriptura al servei d'altres mirades.

EL PUNT D'INFLEXIÓ

L'ictus va limitar la capacitat de veure, llegir i escriure. Aquests documents revelen l'esforç del cineasta per reaprendre a mirar la realitat.

JORDÀ DIRECTOR

Escaletes, diaris de rodatge o transcripcions mostren la feina invisible que precedeix cada imatge.

JORDÀ DIRECTOR

Les pel·lícules no s'acaben a la sala de muntatge. El material promocional serveix perquè la gent les vegi i se'n parli.

JORDÀ DOCENT

Més enllà de les pel·lícules, el seu llegat són els cineastes que van aprendre amb ell, tant als rodatges com a les aules on va ensenyar fins al final de la seva vida.

05 Contingut de l'exposició

Material del fons documental Joaquim Jordà dipositat a l'Arxiu Comarcal de la Selva

- Selecció de cintes de la col·lecció de VHS particular de Joaquim Jordà
- Selecció de revistes polítiques dels anys 70
- Selecció de manifestes i propaganda política (1977-1980)
- UNINCI (Unión Industrial Cinematogràfica). Actes de les juntes ordinàries i extraordinària dels dies 1 i 6 de juny de 1987
- Selecció de llibres traduïts per Joaquim Jordà
- Correspondència amb Claudio Magris
- Correspondència amb Jorge Herralde (*Editor d'Anagrama*)
- Màquina d'escriure Olympia utilitzada pel mateix Jordà

Guions i projectes de ficció / televisió

- Guió de *Los jinetes del alba* (Sèrie de TV, Vicente Aranda, 1990) (*Jordà en va ser coguionista*)
- Guió de *Intruso* (Vicente Aranda, 1993) (*Jordà en va ser coguionista*)
- Possible línia argumental per a Cosme (*Turno de oficio*) (Sèrie de TV, Antonio Mercero / Manolo Matji, 1986-1987)
- Guió de *Andorra, entre el torb i la Gestapo* (Minisèrie de TV, Lluís Maria Güell, 2000) (*Jordà en va ser coguionista*)
- Guió de *Pau i el seu germà* (Marc Recha, 2001)
- *Carmen*. Guió (versió abreviada) (Vicente Aranda, 2003) (*Jordà en va ser coguionista*)
- *Blanca Madison*. Correccions (Carlos Amil, 2000) (*Jordà en va ser coguionista*)

Documentació mèdica i treballs cognitius

- Documentació mèdica
- Reconeixement d'imatges
- Logopèdia
- Exercicis perceptius i espacials
- Exercicis de lectoescriptura

Projectes documentals i films de Joaquim Jordà

- Notes per a *El encargo del cazador* (Joaquim Jordà, 1993)
- Desglossament de seqüències de *Un cos al bosc* (Joaquim Jordà, 1996)
- *La tête ouverte* (Projecte inicial/títol de treball de *Monos como Becky*)
- *Monos como Becky* (Joaquim Jordà i Nuria Villazán, 1999)
- *Monos como Becky*. Material promocional
- *De nens*. Diari de rodatge (Joaquim Jordà, 2003)
- Preparació del rodatge
- Estructura o escaleta de documental

- «Juego de niños». Títols de crèdit (*Part del procés de De nens*)
- Buidat d'informació de *Veinte años no es nada* (Joaquim Jordà, 2004)
- So: Dani Fontrodona (*Tècnic de so habitual de Jordà*)
- Transcripció de la veu en off: Pepi (*Referència a Pepi Sánchez, personatge del documental Veinte años no es nada*)
- Dossier de premsa de *20 anys no és res* (Joaquim Jordà, 2004)
- Dossier de *Més enllà del mirall* (Joaquim Jordà, 2006)
- Dossier de *Agnòsia en el país de les al·lèxies* (Projecte/assaig vinculat a *Més enllà del mirall*)
- Premi Ciutat de Barcelona (*Atorgat a Jordà el 1999 per Mones como la Becky*)

Materials docents i acadèmics

- Llistat d'alumnes
- Màster de Creació Documental, curs 1997-98 (*Universitat Autònoma de Barcelona, on Jordà era professor*)
- Sol·licitud de Tatiana Huezó Sánchez (*Cineasta salvadorenya/mexicana que va ser alumna seva*)
- Materials de classe
- Diploma de l'Escuela Internacional de Cine y TV San Antonio de los Baños (*Cuba, on Jordà va fer de docent*)
- Carta d'agraïment: Taller de desarrollo y entorno de guiones (Fundación Contenidos de Creación)
- Guió de *Cravan vs Cravan* (Isaki Lacuesta, 2002) (*Jordà va ser tutor d'aquest projecte de Master*)
- Taller de guions. Exercicis revisats

Cartells reproduïts de films de Jordà

- *Dante no es únicamente severo* (Joaquim Jordà i Jacinto Esteva, 1967) (Reproducció)
- *Numax presenta...* (Joaquim Jordà, 1980) (Reproducció)
- *El encargo del cazador* (Joaquim Jordà, 1993) (Reproducció)
- *Un cos al bosc* (Joaquim Jordà, 1996) (Reproducció)
- *Monos como Becky* (Joaquim Jordà i Nuria Villazán, 1999) (Reproducció)
- *De nens* (Joaquim Jordà, 2003) (Reproducció)
- *Veinte años no es nada* (Joaquim Jordà, 2004) (Reproducció)
- *Más allá del espejo* (Joaquim Jordà, 2006) (Reproducció)

Reproducció de guions i projectes consultables pel visitant

- Projecte *Numax presenta...* (Joaquim Jordà, 1980) (Reproducció)
- Projecte *Monos como Becky* (Joaquim Jordà i Nuria Villazán, 1999) (Reproducció)
- Guió *Monos como Becky* (Joaquim Jordà i Nuria Villazán, 1999) (Reproducció)
- Guió *Numax presenta...* (Joaquim Jordà, 1980) (Reproducció)
- Projecte *Monos como Becky* (Joaquim Jordà i Nuria Villazán, 1999) (Reproducció)

06 Contingut audiovisual

Projecció audiovisual de films de Joaquim Jordà

- *Patata en patata* (1959)
- *Día de los muertos* (1960)
- *Dante no es únicamente severo* (1967)
- *Mª Aurèlia Capmany parla d'Un lloc entre els morts* (1969)
- *Portogallo, paese tranquilo* (1970)
- *L'altra Chiesa* (1970)
- *Numax presenta...* (1980)
- *El encargo del cazador* (1990)
- *Un cos al bosc* (1996)
- *Mones com la Becky* (1999)
- *De nens* (2003)

Pantalla amb la reproducció sense fi del documental

Joaquim Jordà i... de Martí Rom (Catalunya, 2001) 78', VO en català

Aquesta peça audiovisual, realitzada per Martí Rom l'any 2001 amb motiu de la sessió d'homenatge al cineasta, neix com un complement viu del llibre *Joaquim Jordà*, escrit per Josep Maria Garcia i Ferrer i el mateix Martí Rom, i editat pel Cineclub de l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya l'any 2001. El documental recull una extensa i valuosa entrevista on Joaquim Jordà, amb veu pròpia, desgrana els seus punts de vista biogràfics i professionals, reflexionant a fons sobre la seva filmografia, la seva tasca com a traductor i els seus guions per a tercers. Més enllà del monòleg, la filmació planteja un diàleg teòric i artístic de primer ordre: fa conversar Jordà amb Esteve Riambau sobre el llegat de l'Escola de Barcelona, amb José Luis Guerin sobre la naturalesa profunda del fet cinematogràfic, i amb Llorenç Soler per tal de delimitar les sempre complexes fronteres entre el gènere documental i la ficció.

COMISSÀRIA

Cristina Rubio és periodista, investigadora i docent especialitzada en cinema documental. La seva trajectòria combina la recerca acadèmica amb la pràctica professional en productores com Minoria Absoluta, Incís, Aguacate & Calabaza Films i Producciones del Barrio, i en institucions com Metges Sense Fronteres i el Memorial Democràtic.

Una part central de la seva recerca gira al voltant de l'obra de Joaquim Jordà: és doctora en Comunicació amb la tesi «*Més enllà del mirall. Dispositius de dissidència a l'obra de Joaquim Jordà*», guardonada amb el Premi Extraordinari de Doctorat; ha desenvolupat un projecte de pel·lícula sobre el cineasta dins de la Residència de Guions de l'Acadèmia de Cinema Català; i va ser comissària de l'exposició «*L'arxiu Jordà. El fons documental del cineasta*» a l'Arxiu Comarcal de la Selva.

07 El fons documental Joaquim Jordà

L'Ajuntament de Santa Coloma de Farners, ciutat en la qual va néixer el cineasta Joaquim Jordà, és el titular del seu fons arxivístic i documental personal, que el director i guionista català va llegar a la ciutat en el seu testament. El gruix de la documentació de la qual es fa entrega a l'Arxiu Comarcal de la Selva prové de l'estudi que Joaquim Jordà tenia al barri del Raval de Barcelona, que va ocupar durant els darrers anys de la seva vida professional i acadèmica en aquella ciutat.

Els fons Jordà és integrat per un extens fons documental i bibliogràfic que documenta la seva activitat professional com a cineasta -principalment com a realitzador i guionista-, professor universitari -de l'Escola superior de Sociologia de Barcelona, i posteriorment, de la Universitat Pompeu Fabra-, i traductor -de l'Editorial Anagrama, en la qual va col·laborar amb Jorge Herralde-. En la seva major part són documents que es daten entre finals de la dècada dels anys 70 del segle passat i l'any de la seva mort, el 2006.

Els fons de l'autor ocupa 6,1 ml i aplega prop de 2.500 unitats documentals, el dipòsit a l'Arxiu, l'inventari i la descripció dels quals fa accessibles de manera immediata als investigadors i interessats en l'obra del cineasta. Els fons inclou documents de tres àmbits principals.

El primer i de major interès són els documents relacionats amb l'activitat professional com a cineasta de Joaquim Jordà. Inclou en aquest bloc nombroses versions, anotades i corregides per l'autor, de guions d'algunes de les seves pel·lícules, com ara *Un cos al bosc* (de 1996), *Mones com la Becky* (1999) i *Numax presenta* (2005, que reprèn el títol i tema de la pel·lícula original seva de 1980); a més, en alguns casos, de materials de documentació i localització de les pel·lícules, fotografies i diaris de rodatge. Aquest bloc del fons inclou també guions, propis i d'altres, de la sèrie de TVE *Turno de oficio* (1986-1987), produïda per B.M.G Films, en la qual Jordà també va participar. Com a part de la seva activitat professional com a cineasta els fons inclou també documentació relativa a la participació de Jordà en festivals de cinema (programes, acreditacions, etc.) i la seva tasca de jurat en algun d'ells.

El segon aspecte que documenta l'arxiu és l'activitat acadèmica de Joaquim Jordà com a professor universitari, que havia impartit cursos de postgrau i de llicenciatura de comunicació i cinema, els darrers anys de la qual, a la Universitat Pompeu Fabra. El catàleg del fons inclou en aquest apartat programes d'estudis i, principalment, treballs i guions d'alumnes que mai va retornar als estudiants.

El tercer aspecte que documenta l'arxiu és l'àmbit purament personal del cineasta. Inclou agendes de telèfons, contractes privats i informes mèdics, entre d'altres, la difusió dels quals és subjecte a les restriccions d'accés a dades sensibles de caràcter personal, generals, per criteris arxivístics i de legalitat, a tota mena de documentació privada.

Els fons documental Jordà es completa encara amb part de la seva biblioteca personal, que aplega obres d'assaig especialitzades en temes de cinema, de ficció i poesia, un extens catàleg filmic en cintes de vídeo, de distribució comercial, que el mateix autor havia catalogat; i un important bloc de premsa, revistes i altre material de propaganda política de grups d'esquerra i extrema esquerra, que data dels anys setanta del segle passat i posterior, amb els quals l'autor col·laborava o tenia afinitat política. L'arxiu Jordà es pot consultar a l'Arxiu Comarcal de la Selva. S'integra en els fons documentals d'aquest equipament, que en garanteix la conservació, accés a investigadors i la difusió.

08 Activitat complementària

Visita guiada i conferència a l'exposició *Joaquim Jordà, a través del mirall*

Us oferim una activitat especial en dues parts interconnectades al voltant de l'exposició Joaquim Jordà, a través del mirall.

Primer una visita guiada exclusiva per les sales de la mostra a càrrec de la mateixa comissària, Cristina Rubio, que acompanyarà els assistents a través dels conceptes, materials i eixos conceptuals d'aquest projecte. Seguidament, la investigadora oferirà una conferència en la qual ampliarà els continguts exposats per aprofundir en la figura i el llegat cinematogràfic de Jordà.

Cristina Rubio és periodista, docent i doctora en Comunicació amb una tesi sobre l'obra de Joaquim Jordà guardonada amb el Premi Extraordinari de Doctorat. Especialitzada en cinema documental, la seva trajectòria combina la recerca acadèmica amb el treball professional per a productores com *Minoría Absoluta* o *Producciones del Barrio*, a més d'haver desenvolupat un projecte de pel·lícula sobre l'autor dins la Residència de Guions de l'Acadèmia del Cinema Català.

DIA	Dijous 22 d'octubre
HORA	19.00
LLOC	Museu del Cinema
PREU	Gratuït (cal inscripció prèvia)

Girona, juny 2026